

Visionerne dengang og nu

Af HELLE THORBØL MØLLER

Foreningen Nydanskere blev stiftet i 1998. Bag stiftelsen stod en række erhvervspersoner, som havde et fælles ønske om at øge integrationen af nydanskere på arbejdsmarkedet. En af dem var den tidligere personalechef i Haldor Topsøe, Edvin Blomqvist, som her fortæller om visionerne dengang og nu.

Hvordan opstod Foreningen Nydanskere?

"Tanken opstod efter at jeg i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp i en del år havde taget nydanskere ind i praktik i Haldor Topsøe, hvor jeg var personalechef. Det havde vi faktisk succes med. Nogen af dem blev i virksomheden, og andre fik job andre steder og kom videre på den måde," fortæller Edvin Blomqvist, der fungerede som formand for foreningens bestyrelse frem til 2007.

I samarbejde med to andre erhvervspersoner - revisoren Niels Ole Ellegaard og direktør Torben Lund - satte Edvin Blomqvist sig for at ruske op i erhvervslivet og bidrage til at få flere nydanskere i arbejde. "På det tidspunkt var det få i erhvervslivet, der havde vist interesse for området. Det var nærmest en tom arena, vi trådte ind på. Derfor var det også en træg opstart, hvor det var svært at få erhvervslivet til at løfte et øjenbryn," fortæller han.

Ved at ringe rundt til kollegaer i erhvervslivet kom de første 10 medlemmer til. "Det var virksomheder som IBM, Berendsen og Superfos, der bakkede op om initiativet. De turde projektet og at lægge navn til, selvom vi nærmest startede på bar bund. Det var helt afgørende for at kunne danne foreningen," fortæller Edvin Blomqvist.

Hvorfor startede I Foreningen Nydanskere?

"Når jeg gik i gang med foretagendet, så hang det sammen med, at jeg var ansat i en virksomhed, hvor det er ligegyldigt, hvor du kommer fra eller hvilken religion du har – bare du passer dit arbejde og viser interesse for det."

"Jeg syntes, det var urimeligt, at så mange nydanskere gik ledige. Jeg kendte folk, der havde søgt hundrede job og aldrig fået noget som helst. Intelligente mennesker fra Kabul eller Iran for eksempel, som måtte gå og gøre rent eller hæve deres bistandshjælp. Men det var svært

at overbevise erhvervslivet om, at der var en meget stor gruppe, der ventede på at komme i job, og at de ville kunne fylde det ud."

Hvad var visionerne dengang?

"Visionen var helt klar. Det handlede om at få de ledige nydanskere ud i erhvervslivet. Det handlede om at få virksomhedernes øjne op for, at der ligger en uudnyttet ressource her. Men det var en tung opgave, for der var meget arbejdskraft på markedet, og hvorfor tage en chance med en, der måske ikke talte flydende dansk? Der var også mange angstneuroser i forhold til, om den nye medarbejder ville skabe problemer på arbejdspladsen. Derfor var der brug for en forening, der kunne vejlede arbejdsgiveren. For eksempel i forhold til, hvordan man modtager en, der kommer med en anden baggrund, og hvordan man får vedkommende sluset ind smertefrit," fortæller Edvin Blomqvist.

"Det vi brugte mest energi på i starten, det var holdningspåvirkning. Ved at holde oplæg, deltage i konferencer og sende informationer ud. Det var vigtigt at påvirke samfundsdebatten og den gensidige tolerance i positiv retning – og at virksomhederne fik relevant viden og indblik i andres erfaringer."

"Erhvervslivet begyndte at forstå behovet for at sende et signal om erhvervslivets syn på og respekt for de nye danskere, men mange begyndte også at se behovet for at sikre den fremtidige arbejdskraft. Det betød, at vi efterhånden kom helt op på 150 medlemmer."

Set i bakspejlet: Var det besværet værd?

"Ja det var det, for det er blevet en succes. At vi så har fået hjælp de sidste år fra de positive konjunkturer, det er kun glædeligt. Men foreningen blev det, jeg drømte om. En hjælp til samfundet og erhvervslivet for at bringe folk ud i samfundslivet. Rent økonomisk er det jo også store værdier vi taler om, når folk ikke skal have understøttelse, og vi får også en mere homogen befolkning, når man mødes ude på arbejdspladserne."

"Foreningen har været med til at skabe en holdningsændring på arbejdsmarkedet. At lave om på noget, der ellers er fasttømret,

Billede fra kampagnen i 2001 'Hvor dansk skal man være for at få job?' med teksten "Når jeg bliver hvid, vil jeg være skolelærer"

er svært – det handler om tilvænning, og det gælder også, når man ansætter mennesker, der har en anden kultur. Det at åbne arbejdspladserne op gør, at man møder hinanden på en naturlig måde, og holdningsændringen på arbejdspladsen breder sig helt naturligt til det private liv."

Hvordan har foreningens medlemmer bidraget til udviklingen?

"Medlemmerne har jo bakket foreningens arbejde op fra starten, og det skylder vi de arbejdspladser en meget stor tak for – ellers havde det slet ikke fungeret. Det er opbakningen fra praktikerne – dem der er ude på arbejdspladserne – der kan rykke noget. Det er ikke akademikerne, der kan skrive en rammende artikel, for den glemmer man ofte dagen efter. Der skal praktikere til for at sætte handling bag ordene, og det er det, medlemmerne kan."

Hvilke udfordringer mener du, der ligger forude?

"Noget af det vigtigste at have fokus på er, hvordan man lokker udenlandsk arbejdskraft til landet. Det handler om at tydeliggøre, at ja der er en høj skatteprocent, men der følger altså en masse goder med – for eksempel kan dine børn få en gratis universitetsuddannelse. Men det handler også stadig om at få de nydanske medarbejdere integreret og fastholdt ude på arbejdspladserne – og have blik for at anvende de ressourcer, som ligger i den medarbejdergruppe." «